

Šīs lapa ir mašīntulkota [Saite]. Mašīntulkojumos var būt kļūdas, kas var mazināt skaidrību un precizitāti; Ombuds neuzņemas atbildību par neatbilstībām. Lai iegūtu visuzticamāko informāciju un juridisko precizitāti, lūdzam skatīt šādus dokumentus. avota versija angļu valoda ir norādīta iepriekš. Lai iegūtu plašāku informāciju, lūdzam skatīt mūsu [valodu un tulkošanas politiku](#) [Saite].

Lēmums lietā 2449/2007/VIK - Apgalvojums par pamatotu iemeslu nesniegšanu saistībā ar sūdzības iesniedzēja aizstāšanu un sūdzība par atteikumu ievērot sūdzības iesniedzēja tiesības tikt uzklausi

Lēmums

Lietā 2449/2007/VIK - Uzsākta {0} 22/10/2007 - Lēmums par {0} 16/12/2009

Sūdzības iesniedzējs, britu pilsonis, tika pieņemts darbā Āfrikā kā grupas vadītājs konsultāciju jomā. Sūdzības iesniedzējs bija noslēdzis līgumu ar konsorciām piederīgu uzņēmumu ("Darbuzņēmējs"), kas ar Komisiju bija noslēdzis līgumu par pētījuma veikšanu X valstī.

Projekta īstenošanas pirmajā posmā Darbuzņēmējam bija jā sagatavo ziņojums par šo posmu. Sūdzības iesniedzējs kā grupas vadītājs sagatavoja attiecīgo ziņojumu. Tomēr Komisija nebija apmierināta ar tā saturu. Tā izteica vairākas piezīmes un prasīja sūdzības iesniedzējam ziņojumu attiecīgi labot. Pēc tam Komisija prasīja, lai Darbuzņēmējs aizstāj sūdzības iesniedzēju ar citu ekspertu. Šajā sakarā Komisija Darbuzņēmējam nosūtīja oficiālu vēstuli.

Šajā sakarā sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisija vēstulē, kurā pieprasīja viņu aizstāt, nesniedza pamatotus iemeslus (būtisks aspekts) un ka tādējādi tika pārkāptas viņa tiesības tikt uzklausi, kā noteikts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 2. punktā un Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 16. pantā (procedūras aspekts). Sūdzības iesniedzējs pieprasīja, lai Komisija pierāda pret viņu vērstos apgalvojumus vai atsauc tos.

Pēc rūpīgas izmeklēšanas ombuds secināja, ka attiecībā uz šo jautājumu, proti, Komisijas sniegto pamatojumu, nav konstatēta kļūda pārvaldē. Kas attiecas uz procedūru, ombuds secināja, ka, iepriekš nedodot sūdzības iesniedzējam iespēju atbildēt uz 2007. gada 15. maija vēstulē izteikto kritiku, t.i., prasot Darbuzņēmējam aizstāt sūdzības iesniedzēju, Komisija rīkojās pretrunā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantā noteiktajam labas pārvaldības principam. Ombuds uzskata, ka tā ir kļūda pārvaldē.

Tāpēc ombuds slēdza izmeklēšanu, izsakot kritisku piezīmi.

SŪDZĪBAS PRIEKŠVĒSTURE

1. Šī sūdzība cita starpā attiecas uz iespējamu Eiropas Komisijas delegācijas X valstī (turpmāk “delegācija”) izdarīto ES Pamattiesību hartas [1] 41. panta 2. punkta un Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa [2] 16. panta pārkāpumu.

2. ES Pamattiesību hartas (turpmāk “Harta”) 41. panta attiecīgajā iedaļā ir noteikts:

“Tiesības uz labu pārvaldību

(1) Ikvienai personai ir tiesības uz objektīvu, godīgu un pieņemamā termiņā veiktu jautājumu izskatīšanu Savienības iestādēs un struktūrās.

(2) Šīs tiesības ietver:

— ikvienas personas tiesības tikt uzklautātai, pirms tiek veikts individuāls pasākums, kas to varētu nelabvēlīgi ietekmēt [..].

- administrācijas pienākums pamatot savus lēmumus... ”.

3. Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa (turpmāk tekstā — “ECGAB”) 16. pantā ir noteikts:

“Tiesības tikt uzklautātam un sniegt paziņojumus

1. Gadījumos, kad ir iesaistītas indivīdu tiesības vai intereses, ierēdnis nodrošina, ka visos lēmumu pieņemšanas procedūras posmos tiek ievērotas tiesības uz aizstāvību.

2. Ikvienam sabiedrības loceklim ir tiesības gadījumos, kad jāpieņem lēmums, kas ietekmē viņa tiesības vai intereses, iesniegt rakstiskus komentārus un vajadzības gadījumā sniegt mutiskus apsvērumus pirms lēmuma pieņemšanas .”

4. Sūdzības iesniedzēju kā grupas vadītāju par konsultāciju darbu valstī X noslēdza uzņēmums, kas piederēja konsorcijam, kuru vadīja cits uzņēmums (“Konsorcija vadošais partneris”). Konsorcijam tika piešķirts līgums par Tracer pētījuma īstenošanu par valsts X tehniskās izglītības programmas absolventiem un to ietekmi uz valsts darba tirgu un — vispārīgāk — uz tās ekonomisko un sociālo attīstību. Konsorcija dalībnieki, kas ir parakstījuši līgumu ar Komisiju, turpmāk tekstā tiek saukti par “Līgumslēdzēju”.

5. Līgumu starp Līgumslēdzēju un Komisiju reglamentēja pamatlīguma vispārīgie noteikumi, pamatlīguma vispārējie darba uzdevumi “Saņēmēji” un Īpašais darba uzdevums, kuros precizēti Līgumslēdzēja veicamie pakalpojumi.

6. Līguma darbības termiņš bija 2007. gada 30. aprīlis. Septiņu dienu laikā pēc Līguma stāšanās spēkā Darbuzņēmējam bija jāsagatavo sākuma ziņojums. Šo ziņojumu, ko sagatavoja sūdzības iesniedzējs, delegācijai iesniedza 2007. gada 7. maijā. Tomēr delegācija nebija apmierināta ar ziņojumu. Tā iesniedza vairākas piezīmes un pieprasīja sūdzības iesniedzējam attiecīgi grozīt ziņojumu. Pēc tam delegācija lūdza aizstāt sūdzības iesniedzēju ar citu ekspertu. Šo pieprasījumu oficiāli izteica delegācijas vadītājs 2007. gada 15. maija vēstulē Līgumslēdzējam. Šajā vēstulē delegācija būtībā pauda neapmierinātību ar to, ko tā uzskatīja par sūdzības iesniedzēja darba slikto kvalitāti un viņa atteiksmi. Sūdzības iesniedzēja līgums tika nekavējoties izbeigts, un viņš tika izslēgts no cesijas.

7. Sūdzības iesniedzējs 2007. gada 24. maijā informēja delegāciju, ka viņš uzskata, ka minētās vēstules saturs ir nepatiess un apmelojošs, un lūdza iespēju to apspriest.

8. Delegācija 2007. gada 31. maija vēstulē atbildēja sūdzības iesniedzējam. Tā norādīja, ka Komisijai ar viņu nav līgumsaistību un ka līdz ar to jautājumi, kas saistīti ar attiecīgo Līgumu, ir jāapspriež ar Līgumslēdzēju.

9. Sūdzības iesniedzējs 2007. gada 3. jūlijā iesniedza ombudam pirmo sūdzību (atsauces numurs 1791/2007/(BM)SAB). Viņš apgalvoja, ka delegācija ir pārkāpusi iepriekš minētos Hartas un ECGAB pantus. Tomēr dokumenti, ko iesniedza sūdzības iesniedzējs, liecina, ka delegācija viņu divreiz ir informējusi par neapmierinātību ar viņa darbu. Tāpēc ombuds uzskatīja, ka šķiet, ka sūdzības iesniedzējam ir dota iespēja reaģēt uz Komisijas kritiku. Šajos apstākļos ombuds uzskatīja, ka izmeklēšanai nav pietiekama pamata.

10. Sūdzības iesniedzējs 2007. gada 19. septembrī atkārtoja savu sūdzību, sniedzot detalizētu situācijas analīzi un vairākus jaunus argumentus savas lietas pamatojumam. Tāpēc sūdzības iesniedzēja jaunā vēstule tika reģistrēta kā jauna sūdzība (atsauces numurs 2449/2007/VIK).

PAR IZMEKLĒŠANAS PRIEKŠMETU

11. Ombuds konstatēja šādu apgalvojumu un prasību:

(1) Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka delegācija ir pārkāpusi Hartas 41. panta 2. punktu un ECGAB 16. pantu, jo nav ievērojusi viņa tiesības tikt uzklautam un nav pienācīgi pamatojusi delegācijas vadītāja 2007. gada 15. maija vēstulē sniegtos paziņojumus. Pamatojot šo apgalvojumu, sūdzības iesniedzējs būtībā apgalvoja, ka:

(I) delegācija veica pasākumus, lai viņu svītrotu pirms pārskatītā ziņojuma iesniegšanas termiņa beigām, kurā bija jāiekļauj delegācijas atsauksmes;

II) Delegācijas 2007. gada 15. maija vēstulē bija ietverti pret viņu vērsti apgalvojumi, kas viņam nekad iepriekš netika darīti zināmi un uz kuriem viņam netika dota iespēja atbildēt.

(2) Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka delegācijai būtu jāsniedz pierādījumi par apgalvojumiem, ko delegācijas vadītājs ir izvirzījis pret viņu, vai jāatsauc šie apgalvojumi.

12. Sūdzības iesniedzējs arī apgalvoja, ka delegācijai saskaņā ar Hartas 41. panta 3. punktu [3] būtu jānodrošina finansiāla kompensācija par viņam nodarīto kaitējumu un ienākumu zaudējumu nākotnē. Ombuds uzskatīja šo prasību par nepieņemamu, pamatojoties uz viņa statūtu 2. panta 4. punktu, jo sūdzības iesniedzējs nebija veicis nekādu iepriekšēju administratīvu pieeju delegācijai saistībā ar viņa kompensācijas pieprasījumu.

13. Sūdzības iesniedzējs 2009. gada 14. maijā atjaunoja savu prasību par kompensāciju. Viņš apgalvoja, ka lūdz delegāciju izmaksāt viņam kompensāciju par zaudētajiem ienākumiem, izmitināšanas pabalstiem un kaitējumu viņa profesionālajai reputācijai. Sūdzības iesniedzējs 2009. gada 15. jūnijā iesniedza delegācijas atbildes kopiju, kurā tā noraidīja iepriekš minēto prasību par kompensāciju. Ņemot vērā to, ka sūdzības iesniedzējs ir izpildījis Eiropas Ombuda statūtu 2. panta 4. punktā noteiktās prasības, prasību par kompensāciju varēja izskatīt izmeklēšanas nolūkā. Tomēr ombuds uzskatīja, ka ir lietderīgi sagaidīt Komisijas lietas pārbaudes rezultātus, pirms pieņemt lēmumu par to, vai izskatīt šo apgalvojumu. Pēc tam, kad Komisija pārbaudīja sūdzības iesniedzēja sākotnēji izvirzītos apgalvojumus un prasījumus, ombuds uzskata, ka nav vajadzības izmeklēt prasību par kompensāciju.

14. Visbeidzot jānorāda, ka gan Komisija, gan sūdzības iesniedzējs norādīja, ka Eiropas Parlamenta deputāts par šo sūdzību rakstīja komisārei Ferrero-Waldner. Komisija iesniedza Parlamenta deputātam atbildes kopiju. Savos apsvērumos sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka komisāram adresētajā vēstulē ir izvirzīti vispārīgi jautājumi, kas saistīti, piemēram, ar juridiskajām sekām, ko rada konsultanta līguma izbeigšana, pamatojoties uz nepamatotiem apgalvojumiem, un juridisko pamatu, saskaņā ar kuru konsultantam ir jāparaksta paziņojums par pieejamību un ekskluzivitāti, ierobežojot viņa spēju strādāt konkurējošā uzņēmumā. Tomēr sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka Komisija nav risinājusi tai pievērstos jautājumus. No sniegtās informācijas nav skaidrs, vai sūdzības iesniedzējs vēlas, lai ombuds izskata šos jautājumus. Jebkurā gadījumā sūdzības iesniedzējs neiesniedza Komisijai attiecīgās Eiropas Parlamenta deputāta vēstules kopiju. Tāpēc ombuda rīcībā nav visas informācijas, kas viņam ļautu izlemt, vai viņam būtu jāsāk izmeklēšana par šiem jautājumiem.

IZMEKLĒŠANA

15. Ombuds 2007. gada 22. oktobrī sāka izmeklēšanu un lūdza Komisiju sniegt atzinumu. Komisija nosūtīja atzinumu 2008. gada 12. martā. Komisijas atzinums tika nosūtīts sūdzības iesniedzējam ar uzaicinājumu izteikt apsvērumus, ko viņš iesniedza 2008. gada 22. aprīlī. 2009. gada 2. janvārī pēc ombuda dienestu pieprasījuma sūdzības iesniedzējs iesniedza papildu dokumentārus pierādījumus saistībā ar viņa sūdzību, un 2009. gada 14. maijā un 2009. gada 15. jūnijā viņš iesniedza vairāk dokumentāru pierādījumu.

16. 2009. gada 20. jūlijā ombuds lūdza Komisiju ļaut tā dienestiem iepazīties ar šīs lietas materiāliem. Pārbaude notika 2009. gada 13. oktobrī Komisijas EuropeAid sadarbības biroja

telpās Briselē. Pārbaudes ziņojuma kopija tika nosūtīta sūdzības iesniedzējam un Komisijai 2009. gada 20. oktobrī. Sūdzības iesniedzējs 2009. gada 24. oktobrī izteica apsvērumus par šo ziņojumu.

OMBUDA ANALĪZE UN SECINĀJUMI

A. Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja apgalvojumu

Ombudam iesniegtie argumenti

Apstrīdētās vēstules saturs:

17. Sūdzības iesniedzējs iesniedza delegācijas vēstules kopiju, lūdzot viņu aizstāt (2007. gada 15. maijā). Šīs vēstules attiecīgās sadaļas ir formulētas šādi:

“[...] delegācija jau ir neoficiāli informējusi [Līgumslēdzēju] par vairākām bažām, ko valdība pauda ne tikai attiecībā uz [sūdzības iesniedzēja] darba kvalitāti, bet arī par viņa ļoti labdarīgo [sic] attieksmi.

Grupas vadītāja iesniegtais sākotnējā ziņojuma projekts bija neapmierinošs un neatbilda sākotnējā ziņojuma standarta saturam (atsaucieties uz delegācijas e-pasta vēstulē sniegtajiem komentāriem). TPR [4] skaidri noteica, ka [Līgumslēdzēja] piedāvājumā izklāstītā metodika ir jāpārskata un atkārtoti jāiesniedz sākuma ziņojumā, bet komandas vadītājs šo būtisko aspektu nav pilnībā izlaidis un drīzāk koncentrējas uz plašu un pazīstamu TVET [5] nozares analīzi.

Delegācija divas reizes ir sniegusi komentārus par sākotnējo ziņojumu, lai grupas vadītājs varētu uzlabot šo ziņojumu, uz kuru mēs saņēmām ļoti aizsargājošas un neprecīzas atbildes. Turklāt LL mēģināja radīt konfrontējošu situāciju starp delegāciju un valdību, neraugoties uz to vienošanos par veicamajām izmaiņām. Valdības pārstāvis ziņoja, ka viņš pavadīja ievērojamu laiku kopā ar TL, lai viņu informētu par uzdevumu un palīdzētu viņam uzlabot Ziņojumu, bet šķiet, ka TL joprojām nesaprot vai neredz nekādu vīziju par uzdevuma izpildi. Tiek uzskatīts, ka viņš vienkārši “aizņemas” plašas idejas un koncepcijas no personām, ar kurām notikusi apspriešanās, un viņš nav ierosinājis nevienu atbilstošu un proaktīvu ierosinājumu par pētījuma veikšanas metodiku.

Valdība tagad ir paudusi stingru vēlmi panākt komandas vadītāja aizstāšanu, jo viņš nespēj pierādīt nepieciešamās prasmes un kompetences, lai veiktu šo pētījumu. Delegācija pilnībā piekrīt valdības viedoklim.

...

Nemot vērā iepriekš minēto un pamatojoties uz Pamatlīguma vispārīgo nosacījumu 17. pantu, ņemot vērā to, ka sliktais sākums jau ir nedaudz apdraudējis sekmīgu pētījuma izpildi valdības

lielās neapmierinātības dēļ, lūdzam Jūs ierosināt piemērotu aizstāšanu, kas atbilstu TPR kvalifikācijas prasībām un būtu pieņemama delegācijai un valdībai....”

Sūdzības iesniedzēja argumenti

18. Sūdzības iesniedzējs būtībā apgalvoja, ka iepriekš minētā vēstule “*pilnībā bija nepatiesa*” un ka viņam netika dota iespēja reaģēt uz Komisijas kritiku. Šajā sakarā sūdzības iesniedzējs izvirzīja šādus argumentus.

19. Sūdzības iesniedzējs atzina, ka viņš ir saņēmis atsauksmes no delegācijas darba vadītāja un delegācijas izglītības padomnieka par viņa sākotnējo ziņojuma projektu. Viņš norādīja, ka viņš atbild uz šiem komentāriem un ka ir panākta vienošanās, ka viņš sagatavos un iesniegs pārskatītu ziņojumu, kurā iekļauti delegācijas komentāri. Tomēr pa to laiku delegācija veica pasākumus, lai svītrotu viņu no amata, *pirms* bija beidzies pārskatītā ziņojuma iesniegšanas termiņš. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka pārskatītais sākotnējais ziņojums ievērojami paplašināja sākotnējā sākotnējā ziņojumā izklāstītos metodoloģiskos jautājumus, un tas bija vairāku padziļinātu diskusiju rezultāts ar ieinteresētajām personām, vecākajiem pētniekiem konsultāciju jomā, kā arī secinājumiem, kas balstīti uz viņa pieredzi un pieredzi. Līdz ar to viņš uzskatīja, ka Komisijas lēmums viņu atcelt pirms pārskatītā ziņojuma izskatīšanas ir “*ārkārtējs un nepieņemams ļaunticības akts*”.

20. Sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka viņa atbilde uz delegācijas darbinieku komentāriem nav “*aizstāvoša un nesodīta*”, bet gan “*detalizēta un stingra*”, kā to vajadzētu sagaidīt no grupas vadītāja.

21. Turklāt sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka delegācijas vēstulē bija ietverti vairāki apgalvojumi, kas pārsniedz tās darbinieku iepriekš izvirzītos jautājumus. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka apsūdzība, ka viņš “*mēģināja radīt konfrontācijas situāciju starp delegāciju un [X] valsts valdību*” bija šausminoša, nepamatota un nepamatota. Ja viņš uzskatītu, ka viņa klātbūtne rada grūtības starp X valsts valdību (turpmāk tekstā — “valdība”) un delegāciju, viņš būtu brīvprātīgi atstājis konsultantu.

22. Sūdzības iesniedzējs piebilda, ka arī valdības pārstāvis vai kāds cits nekad nav vērsis viņa uzmanību uz *iespējamo izpratnes un redzējuma trūkumu vai apgalvojumu, ka viņš “nav pierādījis vajadzīgās prasmes un kompetenci”*. Viņš atkātoja, ka tādējādi viņam netika dota iespēja apspriest un atspēkot šos apgalvojumus.

23. Apgalvojums, ka viņš “*aizņemas plašas idejas un koncepcijas no personām, ar kurām notika apspriešanās, un ka viņš pats nav ierosinājis nekādus attiecīgus proaktīvus ierosinājumus attiecībā uz pētījuma veikšanas metodiku*” bija nepatiess. Viņš neuzskatīja sevi par tāda veida konsultantu, kurš ierodas no ārvalstīm ar iepriekš pārdomātiem risinājumiem, bet gan par to, kurš cenšas kontekstualizēt pieejas un metodes vietējos apstākļos, lai nodrošinātu labākas izredzes gūt panākumus un ilgtspēju.

24. Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka šķietamais “*valdības pārstāvis*” ir piekritis ziņojumam

pirms tā iesniegšanas delegācijai. Viņš piebilda, ka pavadīja kādu laiku, apspriežot ziņojumu ar šo personu, jo viņam tika paziņots, ka viņš rīkojas valdības vārdā. Tomēr tas nebija “*ievērojams laika posms*”, jo pārstāvis pieņēma sākotnējo ziņojumu, izņemot vienu vai divus faktiskos grozījumus.

25. Sūdzības iesniedzējs arī norādīja, ka apgalvojums, ka viņam ir “*kaunīga attieksme*” ir “*nepamatots un neattaisnojams personisks uzbrukums*” viņa raksturam. Viņam bija aizdomas, ka viņa atlaišanu izraisīja dažu delegācijas darbinieku personiskā animācija pret viņu.

Komisijas nostāja

26. Komisija savā atzinumā norādīja, ka tai nav līgumattiecību ar sūdzības iesniedzēju, jo līguma puses bija pašas un Darbuzņēmējs. Komisija atsaucās uz Vispārīgo noteikumu 4. panta 3. punktu, kurā noteikts, ka “*neviens apakšlīgums nevar radīt līgumattiecības starp apakšuzņēmēju un līgumslēdzēju iestādi*”.

27. Attiecībā uz iespējamo sūdzības iesniedzēja neinformēšanu un viņa tiesību tikt uzklaustītam neievērošanu Komisija apgalvoja, ka pamatlīguma vispārējo statūtu 6. panta 1. punktā ir skaidri noteikts, ka visa saziņa par pamatlīgumu notiek starp līgumslēdzēju un Komisiju. Konkrētāk, 6. panta 1. punktā bija noteikts, ka “*Konsorcija gadījumā galvenais partneris ir atbildīgs par visiem pamatlīguma līgumiskajiem un finansiālajiem aspektiem un individuālajiem uzdevumiem, un tas ir vienīgais oficiālais kontaktpunkts starp darbuzņēmēju un līgumslēdzēju iestādi*”. Tāpēc Komisija uzskatīja, ka tai nav pienākuma tieši informēt sūdzības iesniedzēju. Līgumslēdzēja pienākums bija dot sūdzības iesniedzējam norādījumus projekta vadības jomā un informēt viņu par visiem ar projektu saistītajiem jautājumiem. Savukārt Delegācija pienācīgi informēja Darbuzņēmēju (izmantojot telefonsarunas un e-pastus) par Komisijas un valdības neapmierinātību ar sūdzības iesniedzēja darbu.

28. Turklāt pretēji tam, ko apgalvoja sūdzības iesniedzējs, delegācija divas reizes skaidri informēja viņu, ka viņa ziņojums nav apmierinošs, un aicināja viņu sazināties ar delegāciju, ja būtu nepieciešami paskaidrojumi. Lai pamatotu šo argumentu, Komisija iesniedza divu e-pasta vēstulu kopijas, ko delegācija nosūtīja sūdzības iesniedzējam 2007. gada 8. un 10. maijā.

29. Komisija paskaidroja, ka, tā kā sūdzības iesniedzējs nevēlējās atbildēt uz delegācijas komentāriem, tā vairs nemēģināja sazināties ar viņu, bet mudināja projekta koordinātoru rast risinājumu.

30. Attiecībā uz apgalvoto pārskatītā ziņojuma termiņa neievērošanu pirms sūdzības iesniedzēja atsaukšanas Komisija norādīja, ka 2007. gada 14. maijā delegācija piekrita Līgumslēdzējam piešķirt sūdzības iesniedzējam vēl divas dienas, lai sagatavotu pārskatīto sākotnējo ziņojumu. Delegācija informēja Darbuzņēmēju, ka valdība vēlas pārskatīto versiju vēlākais līdz 2007. gada 16. maijam.

31. Komisija arī norādīja, ka 2007. gada 15. maijā valdības pārstāvis aicināja delegāciju informēt, ka, viņaprāt, pēc ziņojuma apspriešanas ar sūdzības iesniedzēju ziņojuma pārskatītājā

versijā (ko sūdzības iesniedzējs gatavoja iesniegt) nav ietverti pētījuma īstenošanas būtiskie elementi, un tas noteikti būtu jāpārstrādā. Viņš pauda bažas par pētījuma veikšanu kā tādu un informēja delegāciju, ka viņš uzskata, ka ir lietderīgi aizstāt sūdzības iesniedzēju.

32. Tajā pašā dienā, proti, 2007. gada 15. maijā, delegācijas dienesti tikās ar delegācijas vadītāju, lai apspriestu iespējamās variantus.

33. Delegācija 2007. gada 16. maijā sazinājās ar Līgumslēdzēju, informējot to par valdības atsauksmēm par ziņojumu un noskaidrojot tās nostāju. Saskaņā ar Komisijas sniegto informāciju Līgumslēdzējs paskaidroja, ka sūdzības iesniedzēja pārskatītais sākotnējais ziņojums netiks nosūtīts delegācijai. Ar e-pasta vēstuli, ko Līgumslēdzējs nosūtīja Delegācijai 2007. gada 16. maijā plkst. 18.38, tas lūdza tai nosūtīt oficiālu vēstuli, pieprasot sūdzības iesniedzēja aizstāšanu.

34. Komisija paskaidroja, ka tās vēstule, kurā lūgta sūdzības iesniedzēja izraidīšana, bija datēta ar 2007. gada 15. maiju, bet ka tā tika nosūtīta tikai 2007. gada 16. maijā pēc termiņa beigām, un pārskatītais ziņojums netika saņemts. Komisija nosūtīja Līgumslēdzējam savas e-pasta vēstules kopiju, kurai pievienota attiecīgā vēstule. No e-pasta vēstules kopijas izriet, ka delegācija to nosūtīja Līgumslēdzējam 2007. gada 16. maijā plkst. 18.39 kā tūlītēju atbildi uz iepriekš minēto e-pasta vēstuli, kas saņemta no Darbuzņēmēja plkst. 18.38. Komisija paskaidroja, ka vēstule ir datēta ar 2007. gada 15. maiju, jo tā bija sagatavota minētajā datumā, lai tā būtu gatava apspriešanai ar delegācijas vadītāju. Ņemot vērā šā pētījuma īsos termiņus un budžeta ierobežojumus, delegācija nevarēja atļauties piešķirt sūdzības iesniedzējam papildu laiku. Līdz ar to pēc jaunā termiņa beigām lēmums pieprasīt sūdzības iesniedzēja aizstāšanu bija jāpieņem ātri, lai nodrošinātu misijas sekmīgu iznākumu.

35. Komisija paskaidroja, ka delegācijai nekad netika oficiāli iesniegta sūdzības iesniedzēja ziņojuma pārskatītā versija. Saskaņā ar pamatlīguma vispārējo statūtu 3.3. pantu līgumslēdzēja pienākums bija nodrošināt sniegto ziņojumu kvalitāti. Tādējādi Komisija nevarēja apšaubīt Darbuzņēmēja lēmumu neiesniegt sūdzības iesniedzēja sagatavoto ziņojuma pārskatīto versiju. Komisija uzskatīja, ka, pēc Darbuzņēmēja domām, pārskatītais ziņojums neatbilst statūtos noteiktajām kvalitātes prasībām.

36. Delegācija līgumslēdzējam adresēto pieprasījumu aizstāt sūdzības iesniedzēju pamatoja ar Pamatlīguma vispārīgo noteikumu 17. pantu, kurā noteikts:

“[...] izpildes gaitā un pamatojoties uz rakstisku un pamatotu pieprasījumu, līgumslēdzēja iestāde var pieprasīt aizstāšanu, ja tā uzskata, ka darbinieks ir neefektīvs vai nepilda savus pienākumus saskaņā ar līgumu”.

37. Komisija paskaidroja, ka piezīmes, kuras sūdzības iesniedzējs uzskatīja par apmelojošām, tika izteiktas, atsaucoties uz sūdzības iesniedzēja atbildēm uz delegācijas iepriekšējiem pieprasījumiem uzlabot ziņojumu. Delegācija 2007. gada 14. maijā nosūtītajā e-pastā informēja Darbuzņēmēju, ka sūdzības iesniedzēja atbilde nav tā, kas būtu sagaidāma šajā situācijā (“nākamā atbilde uz mūsu komentāriem tiek uzskatīta par nepieņemamu un acīmredzami

nekonstruktīvu"). Tajā pašā e-pastā delegācija arī informēja Darbuzņēmēju, ka valdība ir paudusi bažas par to, ka sūdzības iesniedzēja atbilde varētu radīt konfrontācijas situāciju starp delegāciju un valdību.

38. Komisija norādīja, ka tā saprot sūdzības iesniedzēja vilšanos, ka delegācija nepievērsa viņa uzmanību delegācijas 2007. gada 15. maija vēstules saturam. Tomēr Komisija uzskatīja, ka delegācija *pirms* vēstules nosūtīšanas pienācīgi un pilnībā informēja Darbuzņēmēju par katru minētajā vēstulē minēto elementu. Delegācija rīkojās saskaņā ar vispārējo statūtu 6. panta 1. punktu, kas minēts iepriekš 27. punktā. Ja Līgumslēdzējs delegācijas vēstulē paustos argumentus un pieprasījumu uzskatītu par nepareiziem vai nepiemērotiem, Līgumslēdzēja pienākums būtu informēt sūdzības iesniedzēju par delegācijas vēstuli, saņemt viņa atzinumu un apstrīdēt delegācijas pieprasījumu un argumentus. Tomēr Līgumslēdzējs nekad nav apstrīdējis delegācijas pieprasījumu aizstāt sūdzības iesniedzēju, kurš zināja par tajā ietvertajiem pamatojumiem un principā tam piekrita.

39. Komisija arī apgalvoja, ka delegācijas darbiniekiem nav personīgas neērtības, kā to apgalvo sūdzības iesniedzējs. Delegācijas vienīgā interese bija nodrošināt sev un valdībai pieņemamu pakalpojumu. Tas noteikti ietvēra konsultāciju darba rūpīgu pārbaudi un kvalitātes kontroli. Tās darbinieki nevienā brīdī ne delegācijā, ne ārpus tās neizteica nekādas dusmas pret sūdzības iesniedzēju. Visa delegācija, kas sūdzības iesniedzējam lūdza, bija, lai viņš ievērotu Līgumslēdzēja akceptētos darba uzdevumus un pārskatītu ziņojumu, ņemot vērā delegācijas komentārus. Sūdzības iesniedzējam tika dots pietiekami daudz laika, lai attiecīgi rīkotos.

Sūdzības iesniedzēja apsvērumi

40. Sūdzības iesniedzējs savos apsvērumos norādīja, ka Komisijas pārskatā nav iekļauti daži notikumi. Konkrētāk, sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka delegācijas darbinieki valdības pārstāvim nosūtīja divas e-pasta vēstules par sūdzības iesniedzēja komentāriem par delegācijas sniegtajām atsauksmēm par sākotnējā ziņojuma projektu. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka šajās e-pasta vēstulēs bija nepareizas piezīmes. Viņš norādīja, ka Komisija šos e-pastus nav minējusi vai iekļāvusi savā atzinumā. Viņš norādīja, ka kāds valdības pārstāvis viņam nosūtīja vienu no 2009. gada 11. maijā nosūtītajām e-pasta vēstulēm.

41. Sūdzības iesniedzējs atsaucās uz vienu no delegācijas komentāriem saistībā ar viņa ziņojumu. Attiecīgais komentārs bija formulēts šādi: "*Man ir alerģiska reakcija uz šādiem apgalvojumiem, kas izklausās kā mumbo-jumbo. Ko tā mums saka?*" sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka pareizā profesionālā pieeja būtu bijusi lūgt paskaidrojumus, nevis izteikt šādus komentārus.

42. Sūdzības iesniedzējs arī apgalvoja, ka valdības pārstāvis viņu informēja, ka viņam un viņa priekštecim ir grūtības sadarboties ar Komisiju. Viņš ierosināja sūdzības iesniedzējam, ka, lai izvairītos no nevajadzīgām grūtībām ar Delegāciju saistībā ar ziņojumu iesniegšanu, Līgumslēdzējs varētu apsvērt sūdzības iesniedzēja ziņojumu iesniegšanu tieši viņam un pēc tam nosūtīt kopiju delegācijai uzziņai.

43. Sūdzības iesniedzējs arī apgalvoja, ka ir saņēmis e-pastu no konsultāciju uzņēmuma, kas ar viņu bija noslēdzis līgumu, informējot viņu, ka delegācija ir atteikusies komentēt viņa pārskatīto sākotnējā ziņojuma projektu, lai gan iepriekš tam piekrita.

44. Sūdzības iesniedzējs paskaidroja, ka viņš tika informēts par atlaišanu tikai 2007. gada 17. maijā. Viņš arī apgalvoja, ka konsultāciju uzņēmums, kas ar viņu bija noslēdzis līgumu, bija ļoti apmierināts ar viņa pārskatīto sākotnējo ziņojumu, un norādīja viņam, ka delegācija nebūtu pieņēmusi neko, ko viņš ir sagatavojis.

45. Viņš arī norādīja, ka no valdības pārstāvja ir saņēmis e-pasta vēstuli, kurā viņš tika informēts par to, ka viņš ir mēģinājis viņu saglabāt savā amatā, bet ka delegācija ir bijusi bezkompromisa. Tā kā delegācija bija spēcīgs līdzekļu devējs, tās nostāju nevarēja ignorēt.

46. Sūdzības iesniedzējs arī komentēja Komisijas paziņojumu, ka delegācijas 2007. gada 15. maija vēstule bija tikai projekts. Viņš apgalvoja, ka sabiedrība, kas viņu pieņēma darbā, šo vēstuli acīmredzami uzskatīja par atlaišanas vēstuli un izbeidza viņa līgumu no 2007. gada 15. maija. Ņemot vērā to, ka 2007. gada 15. maija projekts vēlāk nekādā veidā netika mainīts, tas noteikti liecina par to, ka delegācija plānoja atcelt sūdzības iesniedzēju neatkarīgi no tā, vai tā piekrīt gaidīt pārskatīto ziņojumu.

47. Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka viņš nekad nav apšaubījis nepieciešamību veikt izmaiņas sākotnējā ziņojuma projektā. Viņš uzsver, ka pārskatītajā sākotnējā ziņojumā ir iekļāvis visas no delegācijas saņemtās atsauksmes un ka viņš savlaicīgi iesniedz pārskatīto ziņojumu. Viņš norādīja, ka viņš to nosūtīja Līgumslēdzējam 2007. gada 16. maijā plkst. 16.45.

48. Sūdzības iesniedzējs arī norādīja, ka, no vienas puses, delegācija viņam tieši paziņoja par sākotnējā ziņojuma projektu un pēc tam, no otras puses, apgalvoja, ka visa saziņa ir jāveic Darbuzņēmējam. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tādējādi delegācija bija ļoti selektīva un nekonsekventa saziņas protokolu interpretācijā. Sūdzības iesniedzējs arī nepiekrīta Komisijas argumentam, ka viņš divas reizes tika informēts, ka viņa sagatavotais sākotnējais ziņojums nav apmierinošs. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tas tika darīts tikai vienu reizi, Komisijas 2007. gada 8. maijā nosūtītajā e-pasta vēstulē.

49. Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka viņš joprojām uzskata, ka viņa izraidīšanas iemesls bija delegācijas personāla personīga naidīga attieksme pret viņu. Viņš uzsvēra, ka delegācija nevar vērsties pret viņu, ja vien tai nav bijis vismaz dažu valdības pārstāvju klusējot izteikta apstiprinājuma. Šajā sakarā viņam bija aizdomas, ka delegācijas darbinieki, iespējams, ir mēģinājuši *"spiest valsts suverēnas valdības pārstāvjus..., lai nodrošinātu savu darba kārtību"*.

50. Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka nav iesniegti nekādi pierādījumi par valdības iespējamo neapmierinātību ar viņa darbu vai iespējamo vēlmi, lai viņš tiktu izslēgts no amata.

51. Visbeidzot, sūdzības iesniedzējs nepiekrīta Komisijas interpretācijai attiecībā uz Hartas 41. pantu un ECGAB 16. pantu, saskaņā ar kuru viņam bija pienākums informēt viņu par delegācijas vēstulē izteiktajiem apgalvojumiem, jo viņš, cietusī puse, nebija līgumslēdzēja

līgumslēdzēja puse. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka, šādi rīkojoties, Komisija apdraudēja iepriekš minētajos pantos nostiprināto personisko tiesību pašu būtību un tādējādi pārkāpa labas pārvaldības principus. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Komisija vienkārši mēģināja slēpties no saviem pienākumiem un izvairīties no atbildības.

Par Komisijas lietas materiālu pārbaudi

52. Rūpīgi izanalizējis pušu argumentus un izmeklēšanas laikā iesniegtos pierādījumus, ombuds nolēma, ka ir nepieciešama Komisijas lietas materiālu pārbaude. Viņa dienesti pārbaudi veica 2009. gada 13. oktobrī.

53. No pārbaudes izriet, ka lielāko daļu lietas materiālos iekļauto dokumentu Komisija vai sūdzības iesniedzējs jau ir iesniedzis ombudam. Tomēr Komisijas lietas materiālos bija ietverti arī šādi divi dokumenti, kas iepriekš nebija darīti pieejami ombudam:

(I) vēstules kopiju, kuru valdība 2008. gada 4. janvārī adresēja advokātu birojam, kas pārstāv sūdzības iesniedzēju, un

(II) vēstules par sūdzības iesniedzēja atlaišanu kopija, kuru valdība nosūtīja delegācijas vadītājam 2007. gada 6. decembrī.

54. Pēc pārbaudes ziņojuma kopijas saņemšanas sūdzības iesniedzējs paskaidroja, ka viņam ir zināms par vēstuli, ko valdība nosūtīja saviem juridiskajiem konsultantiem. Tomēr viņš nezina par 2007. gada 6. decembrī nosūtīto vēstuli Komisijas delegācijas vadītājam. Tādēļ sūdzības iesniedzējs lūdza šīs vēstules kopiju.

55. Sūdzības iesniedzējs arī paskaidroja, ka viņa juridiskie konsultanti rakstīja valdības pārstāvim, jo viņi uzskatīja, ka viņš viņu apmelo. Tomēr pret šo personu vēl nav uzsākta nekāda tiesvedība.

56. Visbeidzot, sūdzības iesniedzējs jautāja, vai, pārbaudot Komisijas lietas materiālus, ombuda dienesti ir atraduši noteiktus e-pastus, ar kuriem apmainījusies delegācija un valdības pārstāvis un kuros bija norādīts, ko viņš uzskata par nepareiziem komentāriem par viņa darbu (sk. 40. punktu iepriekš). Viņš norādīja, ka gadījumā, ja šie e-pasti netiktu iekļauti lietā, tas varētu vēl vairāk atbalstīt viņa sūdzību.

Ombuda novērtējums

Ievadpiezīme

57. Savos apsvērumos par ombuda dienestu veikto pārbaudes ziņojumu sūdzības iesniedzējs lūdza vienu no šajā ziņojumā minētajiem dokumentiem (sk. iepriekš 54. punktu). Jānorāda, ka pārbaudes laikā Komisija norādīja, ka tā uzskata šo dokumentu par konfidenciālu. Šajā sakarā ombuds vēlas atgādināt, ka saskaņā ar viņa Īstenošanas noteikumu 13. panta 3. punktu sūdzības iesniedzējiem nav piekļuves nekādiem konfidenciāliem dokumentiem vai

konfidencialai informācijai, kas iegūta viņa pārbaužu rezultātā. Tāpēc ombuds nevar izpaust sūdzības iesniedzējam minētā dokumenta kopiju. Tomēr sūdzības iesniedzējs var pieprasīt Komisijai piekļuvi minētajam dokumentam.

58. Šis iebildums attiecas uz diviem galvenajiem jautājumiem. Pirmkārt, jautājums par to, vai Komisija ir sniegusi pietiekamu pamatojumu, lai pamatotu savu lēmumu savā 2007. gada 15. maija vēstulē lūgt aizstāt sūdzības iesniedzēju (materiālais aspekts). Otrkārt, iespējamais sūdzības iesniedzēja tiesību tikt uzklausi tam pārkāpums (procesuālais aspekts). Tāpēc ombuda veiktajā analīzē galvenā uzmanība tiks pievērsta šiem diviem aspektiem.

Par Komisijas argumentāciju

59. Ombuds norāda, ka 2007. gada 15. maija vēstulē delegācija izklāstīja vairākus apsvērumus, kuru dēļ tā lūdza sūdzības iesniedzēju aizstāt grupas vadītāja amatā. Šie apsvērumi attiecās uz i) sūdzības iesniedzēja darba kvalitāti, ii) viņa uzvedību un iii) valsts X valdības nostāju.

60. Attiecībā uz i) apsvērumu ir skaidrs, ka delegācija nebija apmierināta ar sākotnējā ziņojuma pirmo projektu. Ir arī skaidrs, ka sūdzības iesniedzējs piekrita, ka šis projekts ir jāpārskata un jāuzlabo. Tomēr šķiet, ka Līgumslēdzējs delegācijai neiesniedza sūdzības iesniedzēja pārskatīto projektu, tādējādi neļaujot delegācijai to novērtēt. Ombudam netika iesniegta šā dokumenta kopija. Tādēļ viņš nevar noteikt, vai sūdzības iesniedzēja darba kvalitāte ir attaisnojusi delegācijas lēmumu lūgt viņa aizstāšanu. Jebkurā gadījumā ombuds norāda, ka delegācijas pamatojums sūdzības iesniedzēja aizstāšanas pieprasīšanai nebija balstīts uz pārskatītā ziņojuma saturu.

61. Līdzīgi apsvērumi attiecas uz delegācijas palaušanos uz sūdzības iesniedzēja rīcību. Ombuds norāda, ka, atbildot uz delegācijas komentāriem par viņa sākotnējo ziņojumu, sūdzības iesniedzējs puda savu viedokli ar zināmu spēku. Ņemot vērā iepriekš minēto, daži delegācijas komentāri, jo īpaši 41. punktā minētie komentāri, tika formulēti diezgan skaidri.

62. Šādos apstākļos īpaša nozīme ir jāpiešķir valdības pieņemtajai nostājai, vēl jo vairāk tāpēc, ka šajā sakarā ir pieejami konkrēti pierādījumi. Turklāt sūdzības iesniedzējs informēja ombudu, ka viņš būtu brīvprātīgi atstājis savu amatu, ja viņam tiktu darīts zināms, ka viņa klātbūtne rada grūtības valdībai un delegācijai.

63. Saskaņā ar delegācijas 2007. gada 15. maija vēstuli valdībai bija bažas par sūdzības iesniedzēja sniegumu un tā puda „*lielu vēlmi*”, lai viņš tiktu atbrīvots no amata.

64. Ombuda dienestu pārbaudītie dokumenti skaidri parāda, ka delegācijas paziņojumi minētajā vēstulē atbilst valsts X valdības faktiskajai nostājai. Pietiek, ka vēstulē, ko valdība adresēja juridiskajam birojam, kas pārstāv sūdzības iesniedzēju, tika norādīts, ka, lai gan 2007. gada 15. maija vēstuli ir sagatavojusi delegācija, tā atspoguļo valdības viedokli.

65. Ombuds ņem vērā to, ka sūdzības iesniedzējs tur aizdomās par to, ka delegācija izdara spiedienu uz valdību, un uzskatīja, ka viņa atlaišanas patiesais iemesls bija delegācijas

neapmierinātība pret viņu. Tomēr neviens no dokumentiem Komisijas lietas materiālos, ko pārbaudīja ombuda dienesti, nepamato šo teoriju. Sūdzības iesniedzējs atsaucās uz vairākām e-pasta vēstulēm, lai pamatotu savu pasākumu versiju. Tomēr, lai gan sūdzības iesniedzējs tika aicināts to darīt, viņš neiesniedza ombudam šādas e-pasta vēstules. Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka viņam vairs nav attiecīgo e-pasta vēstuļu un tāpēc viņš tos nevar sniegt.

66. Sūdzības iesniedzējs turklāt atsaucās uz saraksti starp delegāciju un valdību, kas, viņaprāt, viņam tika parādīta un kas, viņaprāt, ir papildu pierādījumi, lai pamatotu viņa sūdzību (skat. iepriekš 40. punktu). Ombuds norāda, ka sūdzības iesniedzējs neiesniedza šīs sarakstes kopijas un pārbaudes laikā netika atklātas nekādas šādas sarakstes pēdas. Turklāt nekas neliecina par to, ka ombuda pārstāvjiem iesniegtie lietas materiāli varētu būt nepilnīgi.

67. Sūdzības iesniedzējs vērsa uzmanību uz to, ka delegācijas vēstule, kurā lūgts viņu aizstāt, bija datēta ar 2007. gada 15. maiju, bet bija panākta vienošanās, ka viņam līdz 2007. gada 16. maijam jāiesniedz pārskatītais sākuma ziņojums. Ombuds piekrīt, ka attiecīgās vēstules datums no pirmā acu uzmetiena rada iespaidu, ka delegācija rīkojās negodīgi, lemjot par savu rīcību, negaidot pārskatīto sākuma ziņojumu. Tomēr Komisija paskaidroja, ka valdības pārstāvis sazinājās ar delegāciju 2007. gada 15. maijā, un puda viedokli, ka gaidāmajā pārskatītajā sākotnējā ziņojuma versijā joprojām nebūs norādīts, kas tika gaidīts, un ka viņš uzskatīja, ka ir lietderīgi aizstāt sūdzības iesniedzēju. Komisija arī paskaidroja, ka delegācija tikās 2007. gada 15. maijā, lai apspriestu iespējamās variantus, un ka 2007. gada 15. maija vēstule ir sagatavota, lai tajā pašā dienā varētu apspriesties ar delegācijas vadītāju. Tā uzsvēra, ka attiecīgā vēstule tika nosūtīta tikai 2007. gada 16. maijā pēc tam, kad līgumslēdzējs bija lūdzis to nosūtīt. Ombuds uzskata, ka šie paskaidrojumi ir pamatoti un ka tos turklāt apstiprina viņa dienestu pārbaudīto lietu saturs. Protams, nevar izslēgt, ka lēmums nosūtīt šo vēstuli jau tika pieņemts 2007. gada 15. maijā, un tas arī izskaidro, kāpēc vēstulei ir šāds datums. Tomēr, pat ja tas tā būtu, ombuds nav pārliecināts, ka delegācija ir rīkojusies netaisnīgi vai netaisnīgi, ņemot vērā, ka līdz tam brīdim tā jau bija informēta, ka valdība vēlas, lai sūdzības iesniedzējs tiktu aizstāts.

68. Ņemot vērā viņa rīcībā esošos pierādījumus, ombuds uzskata, ka sūdzības iesniedzējs nav pierādījis savu apgalvojumu pēc būtības, proti, ka Komisija nav sniegusi pietiekamu pamatojumu, lai pamatotu 2007. gada 15. maija vēstulē formulēto lūgumu aizstāt viņu kā grupas vadītāju. Tāpēc ombuds nekonstatē Komisijas pieļautu administratīvu kļūmi attiecībā uz šo sūdzības aspektu.

Iespējamais tiesību tikt uzklaustītam pārkāpums

69. Attiecībā uz iespējamo sūdzības iesniedzēja neuzklaustīšanu ombuds norāda, ka saskaņā ar Vispārīgo noteikumu 17. pantu Komisijai bija tiesības, “*pamatojoties uz rakstisku un pamatotu pieprasījumu*”, pieprasīt Līgumslēdzējam aizstāt sūdzības iesniedzēju, ja tā uzskata, ka sūdzības iesniedzējs ir “*neefektīvs vai nepilda Līgumā paredzētos pienākumus*”. Ombuds uzskata, ka pirms šāda pieprasījuma iesniegšanas pusei, kurai šis pieprasījums bija jāiesniedz, proti, Darbuzņēmējam, bija jādod iespēja paust savu viedokli par iemesliem, kuru dēļ Komisija apsvēra šādu pasākumu veikšanu. Tomēr sūdzības iesniedzējs neapgalvo, ka Līgumslēdzējs

nav uzklausts, bet ka Komisijai būtu bijis jādod viņam, t. i., sūdzības iesniedzējam, iespēja paust savu viedokli, pirms Līgumslēdzējs lūdz viņu aizstāt. Tāpēc šeit ir jāpārbauda sūdzības iesniedzēja iespējamā neuzklaustšana.

70. Sūdzības iesniedzējs neapstrīd to, ka viņa līgums bija noslēgts ar uzņēmumu, kas viņu nolīga cesijas veikšanai, proti, konsorcijs locekli, un ka viņam nebija nekādu līgumisku saistību ar Komisiju. Sūdzības iesniedzējs nevarēja identificēt nevienu noteikumu Komisijas līgumā ar Darbuzņēmēju vai kādu citu juridiski saistošu noteikumu, kas pasākumu laikā liktu Komisijai viņu uzklaust pirms Vispārīgo noteikumu 17. pantā paredzētās iespējas izmantošanas. Ar Lisabonas līgumu Harta (un tādējādi tās 41. pants) tika padarīta juridiski saistoša (sk. Līguma par Eiropas Savienību 6. panta 1. punktu) no 2009. gada 1. decembra. Tomēr ombuds uzskata, ka attiecīgā Komisijas rīcība ir jāizvērtē, pamatojoties uz tiesību aktiem, kas bija spēkā attiecīgo notikumu laikā, proti, 2007. gada maijā.

71. Delegācijas lēmums lūgt Līgumslēdzēju aizstāt sūdzības iesniedzēju nelabvēlīgi ietekmēja sūdzības iesniedzēju. Tā pieprasījuma rezultātā sūdzības iesniedzējs tika aizstāts kā grupas vadītājs un tika izbeigts viņa līgums saistībā ar šo projektu. Tādēļ ir jāpārbauda, vai, nepastāvēt juridiskam pienākumam to darīt, Komisijai tomēr būtu bijis jāuzklausa sūdzības iesniedzējs, lai ievērotu labas pārvaldības principus.

72. Komisija atsaucās uz vispārējo statūtu 6. panta 1. punktu, saskaņā ar kuru visa saziņa ar Darbuzņēmēju par tās līgumu notiek starp Līgumslēdzēju. Tā arī apgalvoja, ka, tā kā starp viņu un sūdzības iesniedzēju nebija nekādu līgumisku attiecību, tam nebija nekādu saistību pret sūdzības iesniedzēju. Tomēr, kā Ombuds vairākkārt ir uzsvēris, labas pārvaldības prasības pārsniedz tikai juridiskas saistības. Citiem vārdiem sakot, administratīva kļūme var rasties arī tad, ja administrācija ir izpildījusi visus savus juridiskos pienākumus.

73. Ombuds iepriekšējās izmeklēšanās ir pieņēmis argumentus par to, ka tādos gadījumos kā šis pietiek ar to, ka attiecīgā Kopienas iestāde vai struktūra uzklausa Darbuzņēmēju. Tā pamatā bija pieņēmums, ka Līgumslēdzējs pēc tam uzklausts ekspertu, kura aizstājējs tiks pieprasīts, un paziņos attiecīgajai Kopienas iestādei vai struktūrai visus apsvērumus, ko tā varētu būt izteikusi.

74. Tomēr pieredze liecina, ka Līgumslēdzēja un attiecīgā eksperta intereses ne vienmēr ir identiskas. Darbuzņēmēji var piekrist pieprasījumiem aizstāt ekspertus, pat ja viņi uzskata, ka eksperti ir pilnībā izpildījuši savus pienākumus, lai neapdraudētu viņu izredzes iegūt turpmākus līgumus no tās pašas Kopienas iestādes vai struktūras. Šajā gadījumā Līgumslēdzējs ir pieņēmis Komisijas pieprasījumu aizstāt sūdzības iesniedzēju, iepriekš par to nebrīdinot, vai iespēju atbildēt uz Komisijas kritiku.

75. Ombuds uzskata, ka šāda situācija ir netaisnīga un nesaderīga ar Hartas 41. panta 1. punktā paredzētajām tiesībām uz labu pārvaldību. Tāpēc ombuds uzskata, ka tas būtu bijis taisnīgi un saskaņā ar labas pārvaldības principiem, ja Komisija būtu informējusi sūdzības iesniedzēju par savu nodomu pieprasīt viņa aizstāšanu un norādīt šādas rīcības iemeslus. Šajā kontekstā šķiet lietderīgi norādīt, ka, kā pareizi norādīja sūdzības iesniedzējs, delegācija savus

komentārus par sākotnējo ziņojuma sākotnējo versiju viņam adresēja tieši, nevis caur Darbuzņēmēju. Tādējādi delegācijai acīmredzami būtu bijusi iespēja informēt sūdzības iesniedzēju par savu kritiku un nodomu lūgt viņa atlaišanu, pirms tā formulēja savu lūgumu, pamatojoties uz Vispārīgo nosacījumu 17. pantu.

76. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka tas, ka Komisija nav devusi viņam iespēju izteikt piezīmes par nodomu pieprasīt Līgumslēdzējam aizstāt viņu, ir Hartas 41. panta 2. punktā paredzēto tiesību tikt uzklautam pārkāpums. Hartas 41. panta formulējums skaidri parāda, ka tā otrajā daļā minētās tiesības ir daļa no vispārējām tiesībām uz labu pārvaldību, kas nostiprinātas 41. panta 1. punktā, saskaņā ar kurām ikvienai personai ir tiesības uz objektīvu, godīgu un saprātīgā termiņā veiktu jautājumu izskatīšanu. Ņemot vērā, ka ombuds secina, ka Komisijas pieeja šajā lietā neatbilda labas pārvaldības principam, nav nepieciešams analizēt, vai šajā gadījumā ir piemērojams 41. panta 2. punkts. To pašu iemeslu dēļ nav jālemj, vai šajā lietā ir piemērojams ECGAB 16. pants.

77. Komisija norādīja, ka delegācija ne tikai informēja Līgumslēdzēju, bet arī divas reizes informēja sūdzības iesniedzēju par neapmierinātību ar sagatavotā sākotnējā ziņojuma saturu. Tomēr ombuds norāda, ka delegācija nevienā brīdī nav informējusi sūdzības iesniedzēju, ka tā plāno viņu svītrot no projekta, pirms tā iesniedza Līgumslēdzējam attiecīgu pieprasījumu. Sūdzības iesniedzējs arī netika iepriekš informēts par visiem iemesliem, kas bija šā pieprasījuma pamatā.

78. Ombuds saprot, ka delegācijai bija jānodrošina, lai projekts tiktu veiksmīgi un laikus pabeigts un ka tādēļ tas nevarēja atļauties zaudēt laiku. Tomēr ombuds uzskata, ka delegācijai būtu bijis viegli uzklaut sūdzības iesniedzēju, netērējot laiku. Faktiski delegācija 2007. gada 15. maijā izklāstīja savas bažas tās pašas dienas vēstulē. Tāpēc būtu bijis iespējams dot sūdzības iesniedzējam iespēju paust savu viedokli par šīm bažām jau tajā pašā dienā. Ombuds uzskata, ka būtu arī lietderīgāk to darīt, nevis ļaut sūdzības iesniedzējam turpināt darbu pie sākotnējā ziņojuma pārskatītās versijas. Faktiski šķiet, ka sākotnējā ziņojuma pārskatītā versija darbuzņēmējam ir nonākusi neilgi pēc tam, kad tā lūdza Delegāciju iesniegt pieprasījumu par sūdzības iesniedzēja aizstāšanu, un pēc tam, kad pieprasījums faktiski bija iesniegts. Ņemot vērā to, ka sākotnējā ziņojuma pārskatītajai versijai šajos notikumos nebija nekādas nozīmes, sūdzības iesniedzēja darbs pie 2007. gada 16. maija versijas ir uzskatāms par veltīgu.

79. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ombuds uzskata, ka Komisija nav rīkojusies saskaņā ar Hartas 41. pantā noteikto labas pārvaldības principu, nedodot sūdzības iesniedzējam iespēju atbildēt uz kritiku, ko tā izteica 2007. gada 15. maija vēstulē, proti, lūdzot Līgumslēdzēju aizstāt sūdzības iesniedzēju. Tas ir administratīvas kļūmes gadījums. Turpmāk tiks izteikta kritiska piezīme.

B. Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja apgalvojumiem

Ombudam iesniegtie argumenti

80. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisijai būtu jāsniedz pierādījumi par apgalvojumiem, kas pret viņu izteikti 2007. gada 15. maija vēstulē, vai jāatsauc šie apgalvojumi. Šīs izmeklēšanas gaitā sūdzības iesniedzējs arī atjaunoja savu prasību par kompensāciju, ko ombuds sākotnēji noraidīja, pamatojoties uz viņa statūtu 2. panta 4. punktu. Sūdzības iesniedzējs pieprasīja, lai Komisija viņam kompensētu ienākumu zudumu, izmitināšanas pabalstus un kaitējumu viņa profesionālajai reputācijai.

81. Komisija apgalvoja, ka sūdzības iesniedzējs nav cietis no tā negodīgas rīcības, jo tā dienesti ir rīkojušies pareizi un ka nav noticis neviens administratīvas kļūmes gadījums.

Ombuda novērtējums

82. Ņemot vērā ombuda konstatējumus par šīs sūdzības būtību (izklāstīti iepriekš 68. punktā), ombuds uzskata, ka turpmākas izmeklēšanas par sūdzības iesniedzēja pirmo apgalvojumu vairs nav pamatotas.

83. Attiecībā uz kompensācijas prasību ombuds norāda, ka saistībā ar Komisijas lēmumu pieprasīt sūdzības iesniedzēja aizstāšanu netika konstatēta administratīva kļūme. Ombuds konstatēja administratīvas kļūmes tikai attiecībā uz lietas procesuālo aspektu, kas attiecās uz sūdzības iesniedzēja tiesībām tikt uzklašātam. Tomēr sūdzības iesniedzējs neapgalvoja, ka viņa apgalvojums būtu balstīts uz šādi konstatēto administratīvo kļūmi. Šajā sakarā šķiet lietderīgi atgādināt, ka sūdzības iesniedzējs norādīja, ka viņš labprātīgi būtu atstājis konsultāciju, ja viņam tiktu darīts zināms, ka viņa klātbūtne radītu grūtības valdībai un delegācijai. Tāpēc sūdzības iesniedzēja prasība par zaudējumu atlīdzību nav jāizskata izmeklēšanai.

C. Secinājumi

Pamatojoties uz izmeklēšanu par šo sūdzību, ombuds to slēdz ar šādu kritisku piezīmi:

Nedodot sūdzības iesniedzējam iespēju atbildēt uz 2007. gada 15. maija vēstulē pausto kritiku, proti, lūdzot Līgumslēdzēju aizstāt sūdzības iesniedzēju, Komisija nav rīkojusies saskaņā ar labas pārvaldības principu, kas noteikts ES Pamattiesību hartas 41. pantā. Tas ir administratīvas kļūmes gadījums.

Iepriekš minētā kritiskā piezīme attiecas uz sūdzības procesuālajiem aspektiem. Tā kā ombuds nav konstatējis administratīvas kļūmes attiecībā uz sūdzības būtību, šajā lietā nav nepieciešams panākt mierizlīgumu. To pašu iemeslu dēļ turpmāka izmeklēšana par sūdzības iesniedzēja apgalvojumu nav pamatota.

Tāpēc ombuds slēdz šo lietu.

Sūdzības iesniedzējs un Komisija tiks informēti par šo lēmumu.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Strasbūrā, 2009. gada 16. decembrī

[1] OV 2000, C 364, 1. lpp.

[2] Pieejams Eiropas Ombuda tīmekļa vietnē <http://www.ombudsman.europa.eu> [Saite].

[3] Hartas 41. panta 3. punktā ir noteikts: “ *Ikvienai personai ir tiesības prasīt, lai Kopiena atlīdzina jebkādu kaitējumu, ko radījušas tās iestādes vai darbinieki, pildot savus pienākumus, saskaņā ar vispārējiem principiem, kas ir kopīgi visu dalībvalstu tiesību aktiem* ”.

[4] Īpašas pilnvaras Tracer pētījumam par valsts tehniskās izglītības programmas absolventiem.

[5] TVET — Tehniskā un profesionālā izglītība un apmācība.